

figer, at Børn under 14 Aar kun maa arbejde 6½ Time om Dagen, og at de aldeles intet Natterarbejde maa have. Disse Bestemmelser ere naturligvis ikke unbgaaede Arbejderkommissionens Opmærksomhed, men man var dengang enig om, at de vilde lægge Mesteren' saadanne Bæmseligheder i Veien med Hensyn til at antage Lærlinge, at man ikke dristede sig til at gjøre saadanne Bestemmelser anvendelige i dette Forhold, som dog væsentligst vilde komme til at falde paa ikke fabrikmæssig drevne Haandværk og andre lignende industrielle Betsjæftigelser. Jeg vil derfor stemme imod Vædringsforslaget under Nr. 7, idet jeg fremdeles meget skal anbefale, at man her fuldstændig tager Regjeringens Forslag. Den ærede Ordsfører er atter idag i meget stærke Udtryk kommen ind paa at ivre imod, at det er foreslaaet, at man i den sidste Del af Stykket skulde indsatte, at den Frihed, som tilstodes Lærlingen, kun skulde tilstaaes „i Reglen“. Overfor min Modstand imod at udslette disse Ord „i Reglen“ i Regjeringsforslaget gjorde den ærede Ordsfører gjældende, at det var, som om jeg vilde have, at de endog skulde kunne dømmes til Vangsarbejde om Søndagen, naar de havde gjort sig skyldige i Et eller Andet, kort sagt, at det var noget særdeles Haardt, naar jeg havde betegnet det som en Ret, Mesteren burde have til at kunne betage Lærlingen Friheden om Eftermiddagen, naar han ikke havde opført sig vel, ja, den ærede Ordsfører fremdrog endog et Argument fra det gamle Testamente imod en saadan Haardhed, det nemlig, at der i det gamle Testamente staar: I de sex Dage skal du arbejde, men paa den syvende Dag skal du holde Hvile. Dette mindebe mig meget om, hvad der nylig i en Strid imod en Minister er blevet fremdraget af en anden berømt Mand i en anden parlamentarisk Forsamling, nemlig dette: I sex Dage skabte Gud Verden, og paa den syvende Dag hvilede han og saae, at Alt var saare godt. Denne Slags Citater tror jeg dog virkelig ikke passer rigtig paa dette Forhold. Naar vi endelig skulle citere den hellige Skrift ved denne Leilighed, saa tror jeg, det er bedre at citere det bevingede og bekjendte Ord af det nye Testamente, som siger: Kjøb den beleilige Tid. Jeg tror, at denne Paamindelse vilde være nok saa nyttig for Lærlingen, for at han kunde vide, at naar han ikke havde benyttet Tiden i de sex Dage, saaledes som han skulde benytte den, saa havde han heller ikke noget Krav paa Frihed den syvende Dag. For den humane Mester, som ikke holder af at give enten den unge Dreng eller den unge Pige, som er Høstugten undergIVEN — hvorom vi jo ere blevne paamindede — Brygl, tror jeg, at det maa betragtes som en smukkere og bedre Form at sige til Drengen: Nu har du været doven i de sex Dage, og da du nu istedetfor

at gaa i Kirke, som du i Formiddags sagde, at du vilde, er gaaet paa Bærtshus og har druffet dig fuld, saa maa du blive hjemme i Eftermiddag. Dette tror jeg er meget mere praktisk at minde ham om, end at sige til ham: Da du nu har arbejdet i de sex Dage, skal du hvile paa den syvende Dag.

Til § 6 er der under Nr. 9 stillet det Forslag, at Mesteren ikke skal have en Pligt til at vaage over Lærlingens Opmærksomhed udenfor Huset. Jeg tror ikke, at det kunde staa, om han ogsaa holdt lidt Opsyn med ham; men det er naturligvis mindre væsentligt, om det staar der eller ikke; jeg haaber, at gode Mestre, som have Interesse for deres Lærlinge, ville, hvad enten det staar her eller ikke, passe paa deres Lærlinges Opmærksomhed udenfor Huset; jeg ser ikke, at der er nogen som helst Grund til at udslette det. — Med Hensyn til § 8 maa jeg tillade mig at gjøre nogle flere Bemærkninger, fordi det er en vigtig Sag, i hvilket Forhold Mesteren skal staa til Lærlingen med Hensyn til den Undervisning, hvortil Lærlingen kan trænge, og ligesom jeg skal stemme for det af den ærede Landssthingsmand for Kjøbenhavn (Bloug) stillede Vædringsforslag, skal jeg dog bemærke, at denne Paragraf var affattet paa en noget fyldigere Maade og gif noget videre end Regjeringsforslaget, dengang Sagen kom fra Arbejderkommissionen, idet Arbejderkommissionen havde foreslaaet, at Lærlingen skulde hjælpes til at besøge ikke blot tekniske og industrielle Skoler, men overhovedet saadanne Skoler, som kunde tjene ham til Nytte, og som findes paa det Sted, hvor han udholder sin Lære; men man havde tillige foreslaaet, at Mesteren skulde udrede Gebyret i det Tilfælde, hvor Lærlingen var saa fattig, at han end ikke kunde udrede de ganske smaa Gebyrer, som sædvanlig forlanges i saadanne Skoler. Dette fandtes i Regjeringens Motiver at være at gaa Noget for vidt. Senere har jeg hørt udtale fra mangfoldige Mestres Side, at Mestrene ikke paa nogen Maade af en saadan Bestemmelse vilde lade sig stræmme fra at modtage Lærlinge, men at de vilde anse det for høist ønskeligt, at en saadan Forpligtelse blev dem paalagt. Thi vel ere de Undervisningspenge, som gives i saadanne Skoler, meget ringe, men især i Begyndelsen af Læretiden er Lærlingen ofte saaledes situeret, at han saagodt som aldrig har Nogetsomhelst, og naar han ikke har Andre at rekurvere til end Fattigbemyndelsen eller ganske fattige Forældre, kan det være vanskeligt nok for ham at udrede denne Ubetydelighed. — Med Hensyn til § 9 er der ligeledes af Regjeringsforslaget gaaet en Bestemmelse ud, hvorpaa jeg sætter endel Pris, den Bestemmelse nemlig, som siger, at blandt andre Ting i Kontrakten skal der tages Bestemmelse om, hvorvidt der skal holdes Noget tilbage af den ugent-